

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561207552/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Den store Prægtgade med de mange Boutiker fandt han snart; brogede Tøier flagede om Dørene, det morsomste Legetøj stod i Vinduerne, og ved Kjælder og Stue vare Skildrene ganske Skilderier, man kunde godt hænge dem op i sin Stadestue. I Beskuelsen vandrede han fra Gade til Gade, den han søgte, fandt han ikke, men stod paa en stor Plads, hvor Vandet sprang i store Straaler og legede med Guldæbler; det var til Ære for denne Festens Dag. Ja, Kjøbenhavn var en prægtig By, men hvor skulde han finde Damen? Der var ei Andet for, end at faae Matroserne til endnu engang at tage ham med til hende, da skulde han bedre indpræge sig Veien.

Om Aftenen var der Illumination; paa Torvet brændte Begkrandsene; de røde Grøster fløi som flagrende Ildhaar fra Krandsene, og Kongen og Dronningen kjørte i deres prægtige Vogne til Theatret.

«Ja, derind skal vi ogsaa komme en Aften!» sagde *Peter Wiik*. «Der skal Du høre Musik og see Lystighed!»

Kunde Musikken være herligere end den, han havde hørt i Gaderne? Kunde Lystigheden være større, end den hos de pyntede Damer?

De gik gennem en Sidegade. *Christian* kjendte den; Lysene skinde gennem de udskaarne Hjerter i Vinduesskodderne; indenfor klang Musik. Der var det jo, han havde været. Nøie indprentede han sig Stedet og Gaden.

Søndagmorgen bad han om at maatte gaae i Kirke, og han tog sin bedste Trøie paa, gik ogsaa til den nærmeste Kirke, sang Tonen med Orgelct, thi Psalmebog havde han ikke, og nu søgte og fandt han Gaden. Skodderne vare nede. Han gik ind i den lange mørke Gang, fandt Døren der, men før han bankede paa, bøiede han sine Knæ, læste sit «Fader vor» og bad, at Gud dog vilde bøie den gode Dames Hjerter, at han kunde komme til Musikken; en egentlig Plan havde han ikke.

Han bankede paa.

En gammel Kone i smudsige Klæder lukkede op og spurgte, hvad han vilde. Det var en daarlig Forklaring, han gav, og den Gamle var i Begreb med at lukke, da *Steffen-Karreet* stod foran i temmelig let Mørgendragt, paa Fødderne havde hun Snørestøvler, kantede med laadent Skind.

«Er det Dig?» sagde hun bekjendt, med sit leende Ansigt. «Har Du Bud fra Søren?»

Den Gamle traadte til Side, og *Christian* greb Damens Haand, kysede den og fortalte nok saa naivt sin store Lyst til Musikken, hvor